

VIVI GHERGHE

EU N-AM FURIȘ
dialoguri Marioneze

Cu ilustrații de

TUAN NINI

CUPRINS

Fals tratat de copilărie

9

Capitolul 1

Prăpăd și ouăle de porumbel

13

Capitolul 2

Tensiunea scării

19

Capitolul 3

Vânătorii de înmormântări

26

Capitolul 4

Prețul fiecărui vis

38

Capitolul 5

(M-am înălțat) Până-n pod

48

Visele care dor...

59

Capitolul 7

Ziua înălțării, ziua cea mare

73

Capitolul 8

Cerul și pământul

83

Capitolul 9

Povestea drumului către istorie

95

Capitolul 10

Calea orizontului

102

Capitolul 11

Oamenii mei, tata și tataia

113

Capitolul 12

Cum ar fi dacă ar fi...

122

Prăpăd și ouăle de porumbel

- **Cum ai dormit, Mario?**
- **Nu ciu.**
- **Cum nu știi?**
- **Nu ciu, ochii cutiși ținut, nu a văzut cum a domit.**

Îmi amintesc cum, copil fiind, somnul de după-amiază mi-a dat o lungă perioadă bătăi de cap. Era, evident, obligatoriu. De câte ori nu încercasem să fug din pat și mă prinsese bunica de turul pantalonilor!?

- Stai acilea, nacotă dă copil ce ești. Dormi ca să te faci mare!

Să mă fac mare! Acesta a fost argumentul care m-a „adormit” o perioadă. Visam să mă fac uriașă și să am suficientă forță încât să sar dintr-un foc de lângă bunica, fără să fiu agățată de nădragi. N-a funcționat prea mult. Faptul că somnul m-ar fi putut ajuta să cresc a început să mă lase rece în scurt timp. Practic, mă lăsa tot mică. Mă analizam în fiecare zi după ce mă trezeam să văd cât am mai crescut. La început, parcă se cunoștea ceva... Dar ușor, ușor am devenit imună la somn. Nici poveste să înregistrez vreo modificare notabilă, așa că sacrificiul somnului mi se părea inutil.

- **Hai să mai dormim, e devreme încă.**
- **E soale papală...**
- **Da, e soare afară.**
- **Și soalele s-a tizit, tezesc și io. Tu poți stai lămâi aici. Dolmi. E deveme.**

Asta era! Așa este! Nici eu n-aș fi avut nicio problemă cu somnul dacă tot universul ar fi dormit odată cu mine. Să se fi oprit totul când eu dormeam! Să fi fost un fel de stop-joc! Piua! Acum toată lumea se culcă! Dar nu era așa! Așa am pierdut eu prima grindină din viața mea. Am dormit! Când m-am trezit, am observat că plouase, dar, când am ieșit la poartă, pe șanț, toți vecinii vorbeau de PRĂPĂD. Cât timp dormisem eu, aveam să înțeleg ulterior, se petrecuse ceva ce distrusese toate culturile de pe câmp. Ne lăsase pe toți în fundul gol. La auzul acestor vești, am intrat imediat înapoi în curte s-o întreb pe mamaia:

- Mamaie, ce e ăla prăpăd?
- Eh, mai dăvreme fu prăpăd, maică!
- Și cum e? Ce e? E un om?
- E pă mortea să-l ia...

Mamaia era așa necăjită, că eu chiar am început să cred că Prăpăd e vreun individ care, după ce a terminat cu toate culturile de pe câmp, a venit și pe strada noastră și i-a bătut pe toți, la rând. Cel mai tare o bătuse pe tanti Lenuța, că părea cea mai supărată dintre toți vecinii. Bine că dormisem, că poate mi-o luam și eu pe cocoasă de la ăsta! Dar asta nu însemna că nu regretam că am dormit în timpul vizitei lui.

Tare mi-aș fi dorit să-l fi văzut și eu pe Prăpăd ăsta. În câteva ore, am început chiar să-mi doresc să mă fac Prăpăd când o să fiu mare. Ar fi fost minunat să am așa o forță! N-am apucat să-mi termin gândurile, că a venit și tataia acasă.

- Văzuși, Tanțo, ce fu? Prăpăd! S-a terminat cu toate alea. Păcat dă munca noastră...
- Deci Prăpăd distrusese tot. „Uau! Ce tare e Prăpăd!” mi-am zis.
- Văzui, Costică, și acu, ce vrei să facem? Dacă așa vru Dumnezău...
- Vru pă dracu' Dumnezău, să-ț dea Dumnezău la iarnă să mănânci...

Deci, carevasăzică – după spusele bunicii – Prăpăd, nu era chiar așa tare precum îl credeam eu, nu făcea chiar ce-l tăia capul. Avea și el pe cineva

care-i spunea ce să facă, așa cum mi se întâmpla și mie. Bine, pe mine mă comandau mai mulți oameni mari. El îmi era superior prin simplul fapt că pe el nu-l comandau o groază de Dumnezei, cum erau la mine adulții, ci unul singur, același pe care îl știa și mamaia.

- Doamne, da' cum venea! Știi cum era, Costică? Crezui că sparge geam-lăcu'.
- Păi, nu văzuși? Ouă dă porumbel era, nu alta! Io mă și gândeam... zise tataia.
- Ce era, tataie? Unde erau ouă dă porumbel? întreb eu.
- A plouat, mă! Hai, marș la copii! Ce stai aci, în gura noastră?

Poftim? Adică, în timp ce eu dormeam, afară ploua cu ouă de porumbel? Care-o mai dormi după-amiaza în viața lui!

Aceasta a fost ziua în care mi-am dat seama că somnul de după-amiază nu numai că nu mă ajută cu nimic, dar mai și pierd chestiuni de importanță capitală dormind! Partea proastă e că nu reușeam să conving pe nimeni că somnul nu-mi folosește. Ba, dimpotrivă, chiar îmi dăunează!

Cum era vară și era cald, am reușit să-i amăgesc pe toți adulții din jurul meu că îmi doresc să dorm afară. În acest fel, eu n-aveam cum să mai ratez vreo ploaie cu ouă de porumbel, iar mamaia, spre exemplu, avea să-și explice tentativele mele repetate de a fugi din pat: copilului îi place să doarmă afară.

Așa au debutat episoadele mele de somn prin curte, pe preș, la umbra dudului. Mă puneam mereu cu fața în sus, cu ochii spre cer, gândindu-mă la ploaia cu ouă mici. Când mă lua somnul, lăsam capul într-o parte, mi-era teamă să nu-mi cadă vreunul în ochi, în cazul în care venea vreo aversă cât timp dormeam. Sigur mi s-ar fi spart pe față, și mi-era scârbă de albuș. Astfel, mă așezam pe-o parte, îmi puneam o mână peste cap și dormeam așa.

- **Hei, mami, dolmi?**
- **Aproape...**
- **Da, ciu.**
- **Și atunci de ce mai întrebi?**

— **Vleau ciu dacă dolmi.**

— **Păi, aproape dormeam...**

— **Mami, io a întlebat dacă dolmi, nu unde dolmi. Văd că eci aploape.**

Tot aproape o vară întreagă am dormit și eu pe bătătură, și degeaba. Prăpăd n-a mai trecut pe-acolo, ploaie cu ouă de porumbel n-am mai prins. Au mai fost ploii, dar cu apă chioară, anunțate de nori gri și de vânt. Din norii aceia, nu prea puteau să cadă ouă mici.

— **Mami, poți conduce mașina acu'? Vleau la mamaia la țală.**

— **Pot, dar nu avem cum să mergem acum la țară. Până ne pregătim, până adunăm bagajele, până ieșim din București, că e aglomerat... o să se facă noapte.**

— **Avion poți conduce?**

— **Nu pot și nici nu avem avion.**

— **Tebe cumpeli o mașină cale se fanfolmă în avion și melgem lepele, lepele pin cel!**

Cerul! Uitasem de cer, locul tuturor posibilităților. În așteptarea ploii cu ouă mici, începusem să-l analizez cu atenție sporită. Când era senin nepătat, înțelegeam că ploaia așteptată de mine n-avea cum să se petreacă. Nu se vedea niciun punct în toată marea de senin, rar mai zbură câte o pasăre, dar nu era nimic în rest. Așteptările mele creșteau când vedeam norii aceia albi, pufoși, care n-aveau ce altceva să fie decât spumă de albuș.

Așa a început să mă atragă din ce în ce mai mult cerul și, tot din ce în ce mai mult, să-mi crească dorința de a ajunge la el. Nu știam exact ce e, îmi explicasem doar norii cei albi, dar era peste puterile mele să înțeleg albastrul curat, norii cenușii și bezna nopții. De ce e cerul senin, de ce se face gri câteodată și, mai ales, de ce se înnegrește în fiecare noapte? Erau, evident, câteva lucruri care mă depășeau, dar am găsit imediat persoanele potrivite să-mi explice.

— Mamaie, ce e în cer?

— Dumnezeu, maică! Îmi zise ea convinsă, la care interveni tataia, parcă deranjat din treaba lui.

— Taci, mă, din gură! Înveți și copilu' ăsta prostii! Apoi către mine, îndreptând în sus mătura căreia încerca să-i repare coada: Nu vezi, mă, ce e în cer? Ce crezi tu că e? Nori... Aer...

— E aer, păcatele tăle! D-aiia nu te ajută Dumnezeu!

— Lasă că te ajută pă tine! Ia cheamă-l pă el să-ți puie coadă la mătură, zise tataia și o aruncă prin curte, făcând-o să se deșire în aer spre dispararea păsăretului.

— **Mami, exită mașină cale se fanfolmă în avion?**

— **Nu.**

— **Tlebuia exitē, tlebuia melgem noi lepede plin cel!**

Da, să călcăm pe norii de albuș. Grămezile imense de spumă de albuș din cer mă atrăgeau atât de tare, că uneori simțeam așa o nevoie acută de a le atinge: să-mi înfig mâinile în ele așa cum visam și când mă duceam la bâlci – să bag mâinile în oalele vânzătorilor de vată pe băț să mă joc cu vălătucii. Numai că... ce mi-e cer, ce mi-e vată pe băț? Ambele îmi erau, practic, imposibil de realizat. Cerul era prea sus, iar bâlciul era deja bâlci.

Nu de puține ori am visat și eu să merg prin cer, dar nu cu mașina și nici cu avionul. Să mă urc în cer, pur și simplu, atunci când sunt nori, și să sar de pe unul pe altul, cum sar ursuleții-polari pe bucățile de gheață. Hop-țop!